

Sborové OZVĚŇY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • říjen 2013 • Ročník XIII

Introit: Hospodin je dobrotivý a přímý, proto ukazuje hříšným cestu. Halaluja. Žalm 25,8

Modlitba:

Prosíme tě, Pane, až se budeme dnes zamýšlet nad tvým Slovem, dotkni se našich myslí i srdcí. Aby to, čím k nám chceš promluvit, našlo u nás ohlas, abychom z posluchačů byli proměněni i v poslušné činitele. Prosíme, abys požehnal zvěstování svého Slova. A to všude na světě, kde je dnes kázáno.

Dej, ať Kristovo evangelium mocně proměňuje zlé způsoby tohoto světa. Ať tvá láska přemáhá lidskou nenávist a zlobu, ať tvá vůle k pokoji přemáhá lidské sklony k nepokoji a ke zlému, ať tvá všeobnovující moc překonává všechny lidské nemoci, slabosti a bídu. Amen.

I. čtení: Ozeáš 14, 2-10 Spása je jen v Hospodinu

Kázání: L 15,1-10

Obě podobnosti obsahují stejná jednoduchá vyzvání pro okolí: „Radujte se se mnou!“ Jak příhodné heslo pro období dovolenkového lenošení.

Někteří z nás ale mohou zaútočit protiotázkou: A co lidé, jejichž stáří je smutné a bolavé? Co ti v současnosti postižení záplavami? Jak je to s těmi, kteří mají vedle sebe nenávratně prázdné místo? A co ti, kteří sami nebo jejich milovaní zápasí s vážnou nemocí a vůbec všichni další **na této straně neradosti**, copak těch se radost netýká? Oni pozvání nedostali? Na ně s radostí nikdo nemyslel?

Ne, milí přátelé, **ta pozvání k radosti** a ujišťování o naší důležitosti u Boha, nejsou pouze prázdninová. Jsou ce- loživotní, trvalá a jsou pro každého. A jsou jak pro zbožné farizeje a zákoníky, tak pro celníky a hříšníky.

Dnes to nebude jen o radosti, **ale o tom**, co je víc důležité pro Boha.

O hledání

Teplice: 4. srpna 2013, upravené kázání sestry farářky R. Čundrlíkové (Špačkové)

Bratr Pavel Jirsák při nedělním čteném kázání.

Foto: redakce

Vše s Ježíšovým výkladem a přes jeho skvělá podobenství. Není divu, že se na Ježíše začaly lepit podezřelá existence. Ať jsou to kolaboranti s římskými okupanty, prostitutky nebo celníci, neptá se jich, proč a co udělali. Nesvolává na ně hromy blesky. Nežene je před soud, ale on všechna ta podezřelá individua přijímá. Možná z důvodu, že po něm nechťejí žádné léčení a zázraky. Spíše hledají jen úlevu pro svou hříšnou duši. I my zde neodsuzujeme všechny naše současné mega hříšníky, že v jejich myslích je úplná absence lidského citu a smyslu pro správné chování. Ježíš to **dobře** cítí, a proto s nimi diskutuje. Dnešním slovníkem „dělá jim psychoterapeuta.“ Dnes kroutíme hlavami nad nechápavostí farizeů a zákoníků, ale i dnes by se našlo dost lidí, kteří by této sortě ruku nepodali.

Přestaňme se už divit tomu, co vytáčelo farizeje a zákoníky. Ti brali náboženství opravdu vážně. Snad jen trochu se mylili v tom, že si záchranu, o které Ježíš kázal, mohou koupit

plněním všech zákonů do puntíku. U bratří katolíků - dobrými činy. Ochranu a odpuštění ale Bůh dává jen těm, kdo si **umí přiznat** a vědí, že před Bohem jsou na tom všichni podobně. Proto Ježíš farizeům vytýká snahu o vyvyšování se nad druhými a odsuzuje zbožnost vystavovanou na odív. A vypráví i pro příští generace podobenství o ztracené ovci a ztraceném penízku. Pastýř nechá svých 99 „rozumných“ ovcí stát, protože s nimi si je jist a vydá se hledat tu poslední, zatoulanou. A když ji najde, tak z toho má takovou radost, že uspořádá pro své přátele večírek.

Obdobně se to má s mincí, kterou žena ztratí a musí vysmejčit celý dům, než ji najde. Pak napeče buchty, pozve své kamarádky a také oslavují až do rána.

V obou případech Ježíš mluví o ztrátách. Že **někdo** ztratil ovci a že žena ztratila stříbrňák. Zdánlivě, jakoby proti zdravému rozumu, tu pastýř i žena **přebírají odpovědnost** za ztracenou ovci a penízek. To je dost neob-

vyklé. Člověk naší doby by už nemluvil o tom, že se mu ztratila ovce, ale spíše o ztraceném mobilu, či klíčkách od svých milovaných majetků. Samozřejmě, že se ovce skutečně **sama, svou vinou** zatoulala. Pastýř je však odpovědný za 100 ovcí, takže je jedno, jestli sama o sobě měla ten hloupý nápad, že zdrhla a pak se ztratila. On ji měl na starosti.

Tímto detailem Ježíš předvádí, jak se Bůh dívá na hříšníky. Hospodin přebírá zodpovědnost za naše zpackané životy, i když jsme si to sami zavinili. Hospodin netrestá. Chce člověka zachraňovat. Obě podobenství znázorňují, jak takové pátrací akce probíhají. Pastýř se vrací zpět a hledá. Chvilí mu trvá, než ovečku nalezne. Dalo by se říct, že dělá zbytečnou práci navíc. A to jen pro hloupost, či umanutost druhého. Celá záchranářská akce a hledačské šmejdění směřuje k tomu, aby nám ukázalo, jak je důležitá i maličká naděje. Otevřme oči, nastražme uši! Zdánlivé drobnosti, bezvýznamnosti a maličká popostrčení, to jsou Boží způsoby k našemu probuzení. Neděli co neděli posloucháme kázání, v nich evangelijní zvěst plnou naděje a záchranu. Podněty, které by nás měly navést k vylepšení životů všech. Ano! Měly by! Ale jak je těžké udržet svoji pozornost při kázání. Myšlenky se rozebíhají na všechny strany - do rodiny, práce, školy, problémů. Jindy nás to nebaví, neoslovuje, nerozumíme tomu a vypínáme hned po prvním odstavci.

Jinému pro změnu trvá dlouhou dobu, než začne vnímat a prožívat událost Večere Páně. Dalšího až na sklonku svého života začnou zasahovat mimořádná setkání s Kristem ve společenství věřících lidí. Mimo chodem! Že tento moment nastal, dobře poznáme ve chvíli, když se objeví pocit blízkého vztahu.

Pokračování na 2. straně

Nebo! Možná, že vám není cizí ten stav, jak se musíte občas k modlitbě nutit. Není to vždy únavou. Stačí, že jste byli příliš hýčkaní životem nebo rozevlátí do všech stran svými zájmy a úkoly. Na tolik věcí musíme denně myslet. Kolik zbytečných informací a podnětů dobrovolně vstřebáváme, že potom na modlitbu nám zbude jen trochu sil.

Přinutit se ke čtení bible je **ještě těžší** duchovní disciplína. Je paradoxem, že dnes, kdy si už evangelíci nemusí Bibli schovávat do vydlabaných trámů a zapékat do chleba, přesto ji čtou čím dál méně. V důsledku toho jí také méně rozumí. Jak mohou následně poznat, že bible nabízí tisíciletími odzkoušené nápady a rady do života?

Pán Bůh k nám může promlouvat a oslovovat nás také skrze umění. Stává se, že slova s hudbou jsou propojena tak zdařile, že písnička pomůže i v tak těžkých chvílích, jako je např. pohřeb. A nakonec známe tu zkušenost sami, kdy nebývá zrovna jednoduché a čas-

O hledání

té, odvážit se a vstoupit do duchovního rozhovoru s druhým. Nestydět se s ním sdílet společnou víru a nakonec se s ním i pomodlit.

Bible a její zvěst, VP, modlitby, písně, vztahy s bližními, to všechno nás může oslovovat, motivovat a otevírat nás pro Boží jednání, které se tak dostává do našeho života a dává mu smysl.

Právě proto Kristus vstoupil do našeho světa, aby nás vyučoval svému řemeslu. Přibližoval nám a odhaloval, jakým způsobem pracuje Boží láska a nakonec nám předvedl, jak má vypadat odpuštění. Boží jednání s člověkem je **přesně takové**, jako u toho pastýře. Když našel svoji čtyřnohou tulačku, nenapadlo ho dát jí za vyučenou, ani ji nepopohnal holí k rychlejšímu dostižení stáda, ale v klidu ji zvedl na svá ramena a odnesl ji domů. Pastýř má s ovci soucit. Chápe ji, že nemá jako on (pastýř) rozum, že je hodně vysílenu a cestu zpět ke svému stádu by sama nevládla. Ne jenom hlídat a vychovávat pomocí klacku, či psa, **ale** hlavně pomáhat. To jsou nejdůležitější body jeho pracovní náplně. Právě tak Pán Bůh hledá ztraceného člověka. Někdy i hodně dlouho. Na délce času mu totiž nezáleží. Ale když ho nalezne, tak se o něho nadále stará. Dokáže unést vše, co nás lidi tíží.

Proberme ještě ženu se zakutáleným penízkem. Ta si může nadávat jen sama sobě. Za vlastní nepořádek, či nepozornost. V každém případě ale ví, že tento drobáček v celé sumě bude chybět. Bez něj se celek už nemůže nazývat desítkou nebo stovkou. Prostě byl součástí všech a teď schází. Cosi je narušeno a žena nedojde klidu, dokud nenavrátní ideální stav.

Obě podobenství také naznačují: Ať je to maličký penízek či nezralý jedinec, mají tito v globálu vždy svou důležitost. A to takovou, jako by se kvůli nim měl zastavit svět. Tyto nicky nejsou smetím!

Doufám, že každý z nás tady přítomných už si prošel stavem, kdy si uvědomil, jak v celkovém množství lidí neznámá nic. Ne tak je tomu u Boha. Proto denně vstupuje do našich jednotlivých životů a snaží

se všem lidem (nám) pomáhat. Žel jeho odměnou za to mu často bývá popření jeho existence, případně neslušná gesta.

Ale vraťme se zpět. V obou záchranářských akcích je také důležitý motiv naděje. A tahle naděje, že má člověk svou cenu i ve chvíli ztracenosti, platí i pro mega hříšníka, který udělal něco hrozného a zkazil život sobě a jiným. I takový člověk má šanci. I jeho si může Pán Bůh nalézt. I pro něho má Bůh schované milosrdenství. I u takového hříšníka může dojít a dochází ke změně smýšlení. To pak může vést i k osobnímu obratu a návratu do slušné společnosti. Z **tohoto** důvodu nejsou zbytečné farářské návštěvy ve vězeních.

Posuňme se dál. Co uděláte, když najednou naleznete něco, co dlouho hledáte? Možná si řeknete: Jé, tak tady to je, - hm to je fajn . . . objeví se vám úsměv na tváři, celý svět naráz zkrásní - uvnitř - parádní stav uvolnění. Ale už byste nešli dál k sousedům a nevyprávěli jim půlroční anabázi hledání toho žlutého svetru, co pro vás znamená a že je **proto** zvete na kafe.

V našem podobenství to však oba nálezci takhle udělali! Jak pastýř, tak žena, si nechtějí radost nechat jen tak pro sebe. Svolají ostatní a radují se. Oba příběhy nastavují zrcadlo „těm spravedlivým.“ A to jednoduše! Když obě podobenství nepřirozeně zkrátím, zůstanou z nich tři nejdůležitější slova. **Někdo** našel **někoho**. Tedy (Ježíš) našel (hříšníka). Uvědomují si toto ti spravedliví i dnes? Z pohledu Krista by mělo být přirozené, abychom se ještě **spolu s ním** radovali.

Na závěr použiji pár vět filozofa Jana Sokola, ve kterých se naše úloha a odpovědnost ve společnosti vysvětluje takto. Říká: *Tady po člověku se chce víc, než jenom dodržovat předpisy a příkazy. Ty jsou samozřejmě důležité, ale Bůh chce, aby náš život přinášel také nějaké plody. Nemáme jen plnit, co je nám předepsáno, nýbrž máme se sami do něčeho pustit. Bohu jde o jakési „duchovní podnikání“.* V češtině se o člověku hezky říká, že „dělá všechno, co

vidí druhému na očích.“ *A my máme dělat to, co vidíme na očích Bohu. Takže, pokud jsme dělali jen to, co jsme měli, je to sice hezké, ale Bůh po nás chce víc. Amen.*

Modlitba:

Děkujeme, náš Pane, za osvobodivé poznání, jež nám předkládáš, že určité věci si zkrátka nevystaráme. Dej, ať je nechápeme mylně jako výzvy k nicnedělání, k odhození odpovědnosti, ke složení rukou v klín. Toho nás milostivě uchraň. Povzbuzuj nás svým Duchem k novému dílu, ve svobodě od závislosti na hmotném zajištění otevírej prostor ke službě druhým. Učiň si nás svými rukama v tomto světě, které ve zcela všedních situacích konají tvé dílo. Kéž jsme pozornými posluchači Ježíše Krista, učenlivými učedníky a v hledání tvé spravedlnosti věrnými následovníky na jeho cestě. Naplňuj nás svou moudrostí.

Buď se všemi, na něž v tichosti srdcí myslíme a za něž se v tichosti modlíme...

Otče náš, který jsi v nebesích, Posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

Jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky.

Amen.

Poslání:

Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.

Buďte strážliví! Buďte bdělí!

Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.

Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí týmž utrpením jako vy. 1 Pt 5,6-9

Požehnání:

A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků. Amen.

KRÁTCE

Opakovaná volba

V neděli 22. září jsme provedli úspěšnou opakovanou volbu br. f. Jana Opočenského, kterému k 31. říjnu končí smlouva se sborem. Protože je již v důchodovém věku a s rodinou bydlí v Žitenicích, bude od 1. listopadu pracovat na poloviční úvazek do doby, než nalezneme nového pastýře. Bratru faráři patří veliké poděkování, že sbor nenechal na holičkách. Opakované volbě byla přítomna členka seniorátního výboru, s. Alena Hálová, která zároveň posloužila kázáním.

Nezapomínejme na salár

Opět se blíží konec kalendářního roku, a tak bychom si měli, pokud jsme to dosud neudělali, pospíšet se zaplacením saláru. Povinné výdaje se nezmenšily a každá koruna je proto vítána. Finance potřebujeme pro sbor na energie i drobné opravy, personální fond, celocírkevní i seniorátní repartice, pojištění kostela atp. Všem, kteří nezapomenou, předem děkujeme. (red.)

Chlapi měli padesátku

Ano přesně tak. Naši ekumeničtí chlapi oslavili padesáté setkání. Od roku 2007, kdy uzrála myšlenka na setkávání a pár se jich i uskutečnilo, přes rok 2008, kdy se započalo s pravidelnými měsíčními pátečními večery, až po červen roku 2013, kdy jsme se sešli po padesáté.

Na toto setkání jsme si zásluhou Marka Ševčíka pozvali generálního sekretáře České biskupské konference Mons. ThLic. Tomáše Holuba, Th.D.. Pro přiblížení tohoto zajímavého člověka uvádím následující přehled, chcete-li životopis:

Mons. ThLic. Tomáš Holub, Th.D. se narodil 16.8.1967, pochází z věřící rodiny z Červeného Kostelce (na Náchodsku). Jako bohoslovec Arcibiskupského semináře absolvoval Katolickou teologickou fakultu UK v Praze a 28.8.1993 byl v Hradci Králové vysvěcen na kněze biskupem Karlem Otčenáškem. Jeho prvním působištěm byla v letech 1993-1996 Kutná Hora, kde byl

ustanoven jako kaplan ve farnosti a spirituál na Církevním gymnáziu sv. Voršily.

Poté nastoupil jako první vojenský kaplan do Armády ČR, v níž působil v letech 1996-2006, nejprve v jednotkách IFOR v Bosně a Hercegovině, dále jako vojenský kaplan Brigády rychlého nasazení v Havlíčkově Brodě a nakonec jako hlavní kaplan Armády ČR. Od roku 2006 působil jako poradce ministryně obrany.

V období 2007-2008 absolvoval studijní pobyt na Lateránské univerzitě v Římě. Na Katolické teologické fakultě UK v Praze obhájil doktorát z křesťanské etiky na téma "Etické aspekty boje proti terorismu ve světle učení o tzv. spravedlivé válce".

Od 1. 3. 2008 byl ustanoven moderátorem kurie královéhradecké diecéze a od 1. 12. 2008 do roku 2010

vykonával společně s Mons. Josefem Sochou službu generálního vikáře královéhradecké diecéze. Po nástupu biskupa Vokála se stal jeho hlavním poradcem a od 1. 7. 2011 nastoupil na ČBK jako její generální sekretář.

Tomáš Holub se dále angažuje ve vedení křesťanských kurzů pro mládež JUMP, přednáší v rámci České křesťanské akademie, Charismatické obnovy, podílí se na meditačních kurzech pro mládež a manželské páry, které rovněž pastoračně doprovází. Hovoří anglicky, německy a italsky.

Vlastní setkání proběhlo ve velmi přátelském duchu a na naše chlapecké otázky odpovídal Tomáš velice trpělivě.

Hovořili jsme o válkách, hříchu, pštu i o hrdinství. Pro zamyšlení uvádím pár myšlenek Tomáše Holuba.

„Ty můžeš nastavit svou tvář, ale nemáš právo nastavit tvář druhého. Toho musíš bránit... rodina... vlast apod.“

„Co je to hřích? Poznal jsem, že je to to, čemu se říká sviňárna.“ „Pokud byl spáchán prvotní hřích, tak válka je realita tohoto světa. Kazatel....je čas na válku. Je však možné stát na straně dobra. Je možné být dobrým člověkem.“ „Postil jsem se tak, že jsem se místo večere /ve válce/ modlil a zjistil jsem, že čas na večeri je opravdu dlouhý.“

Všichni jsme se shodli na tom, že i vysoký představitel církve a vzdělaný člověk může být příjemný a zároveň skromný. Byla to pro nás krásná červenová oslava našich padesátin.

*Text: Roman Gaudyn
Foto: Jan Opočenský jr.*

A oslavy ve sboru pokračovaly

V červnu oslavila své 50. narozeniny Dana Gaudynová. Gratulantů i dárců se sešlo opravdu mnoho. Není divu. Dana patří mezi opory sboru, krásně umí pracovat s těmi nejmenšími, chvilku pro dobré slovo si najde i pro seniory. Oslavu svých narozenin spojila s Láďou Králem-Opočenským, který měl osmnáctiny. Koncem srpna se dožil 65. let Pavel Jirsák. Také oslavy tohoto jubilea znamenaly velkou sborovou oslavu. Jmenovaným oslavencům, ale i všem dalším sestřám a bratrům, kteří měli během léta narozeniny, přejeme pevné zdraví a hojnost Božího požehnání.

Text a foto: redakce

Už se těšíme na další společné

Také letos o letních prázdninách absolvovali členové našeho sboru společné dovolené. První byla, zejména pro cyklisty, v Bělči. A hned na ní navázala druhá ve Velké Lhotě nedaleko Telče. Účastníkům pro připomenutí a ostatním ke zhlédnutí nabízíme fotografie, které pořídili Bára Jancýková, Ladka Richterová a Vít Vondráček.

1

2

5

6

9

10

11

é dovolené. Bylo to moc prima!

3

4

7

8

12

1. – Cyklisté si udělali přestávku, aby nabrali další síly. 2. – V Bělči se kromě cyklistiky pořádaly také pěší túry. Společnost vede nejmladší členka výpravy – Zuzanka Pešková. 3. – A společné foto z výletu. 4. Dana Gaudynová na věži kostela ve Slavonicích. 5. – Telč je krásná i v noci. 6. – Siesta ve Velké Lhotě. Vítek Vondráček si na kolech spálil záda, děvčata to léčila jogurtem. 7. – V kostele v Telči nám zasvěcenou průvodkyní byla Eva Melmuková. 8. – Koupání v jihočeském rybníku osvěžilo nejen lidi, ale také fenku Charlie, která se zpočátku vody bála. 9. – Volejbal a házená byly na lesním hřišti ve Velké Lhotě vítaným zpestřením pobytu. 10. – Zápas sledovala i Gaudynovic Týna. 11. – Bratr farář si v Telči vyzkoušel veřejnou pumpu. Fungovala. 12. – Telč, červenec 2013 – všichni pohromadě.

Čas od času potřebujeme

Žalm 62:6 Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi nadějí vlévá.

Kralický překlad: Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest očekávání mé.

Chtěl bych vám nyní zhruba půl hodiny vyprávět o tom, jak dobré a užitečné je někdy mlčet. Vůdce jedné sekty Havvan radší zvaný Ošo, byl známý tím, že celé hodiny seděl a mluvil ke svým následovníkům. Jednou přišel s tím, že zjistil, že jeho poselství je už tak hluboké, že se ani slovy vyjádřit nedá a tak šel, posadil se do křesla a mlčel. Všichni posluchači seděli a mlčeli a on seděl a mlčel, a mne na tom zaujalo to, že ti posluchači pak vyprávěli o tom, jaké to bylo hluboké a inspirující kázání. Jak úžasné to byla zvěst. No, na naše poměry by to bylo asi dost nezvyklé. A také by bylo dost zajímavé pořídit si audio nahrávku z takového kázání. Já takhle nebudu experimentovat a povím vám, co si myslím o mlčení ve třech bodech.

1. Potřebujeme čas od času prožít ticho. Zvláště v té hlučné a užvaněné současné době. Kdo jste staršího data narození, tak si určitě vzpomínáte, že v čekárnách u lékařů byl takový obrázek zdravotní sestry, která měla prst na ústech a pod tím byl nápis, ticho léčí. Ticho může být skutečně léčivé a užitečné. Mnozí lidé i dnes odcházejí do různých klášterů a komunit, které si ticho zvolily jako svůj program.

Nejtěžší takzvaný bobřík, který děti loví na skautských táborech, je bobřík mlčení. Nemysleme si, že je to nějaká hloupost, nebo fanatismus, nebo dětská táborová hra. My, věřící lidé, potřebujeme prožít čas od času chvíli ticha. Právě v dynamice pře-technizovaného života potřebujeme chvíli klid. Musíme si ale uvědomit, že umlknout neznamená jen nemluvit. Lidé dnešní doby, včetně dětí dokáží sedět celé hodiny a nemluvit. Jsou to ty hodiny, co tráví na počítači. Mezi jinými druhy činností, které se dají na počítači dělat, komunikují s přáteli na takzvaných sociálních sítích. Což je činnost velmi oblíbená. Hospodin nám ke komunikaci stvořil jazyk, žel, dnešní lidé ke komunikaci potřebují prsty a klávesnici. (Modlitba chlapce v mateřské školce: Děkuji ti Pane, že jsi stvořil počítač a děkuji ti také, že jsi

stvořil i klávesnici, protože bez klávesnice by byl počítač úplně k ničemu). To určitě není to mlčení, ke kterému nás vyzývá žalmista v našem úvodním textu. Tam se hovoří něco o mlčení před Bohem. V originálním textu je taková částice, která nám říká PRÁVĚ – jenom před Bohem zmlkni, což není tak zřejmé v ekumenickém překladu.

Je to vědomé ztišení, když vím, před kým stojím. Tady je nutné říci poznámku pod čarou. To ale neznamená, že k Bohu nemáme mluvit. O kousek dál říká žalmista doslovně, že máme někdy vylít celé své srdce. Tady jde tedy o nějakou jinou formu mlčení. Nebo jen o nějaký speciální čas pro mlčení

2. Proč je potřebné a užitečné mlčet. Jen když zmlkne, můžeme slyšet, co nám Bůh říká. Mám velmi rád sborový zpěv. Jistý profesor, který na konzervatoři vyučoval sbormistry, mi vyprávěl, že někteří staří dirigenti mají takový zlovyk, že zpívají spolu se svým sborem. Zpívají a slyší akorát sebe. Sbornistr nesmí zpívat, sbornistr musí poslouchat, jak zpívají ti, které vede.

Když chceme slyšet, musíme mlčet. Jedno přísloví říká, že člověk dostal dvě uši a jedna ústa. To prý udajně proto, aby víc naslouchal a méně mluvil. A to přísloví řeší vztah k lidem. O to více to musí platit ve vztahu k Hospodinu. Možná, že jste si všimli, že ve starém zákoně je taková zvláštní věc. Když Hospodin na někoho zavolal, že s ním chce mluvit, tak ten dotyčný se ozval a řekl – tu jsem, nebo slyším. Pan profesor Molnár to místo překládal velmi

kuriozně, když říkal, že to znamená: „Hospodine, měním se v ucho.“ Mlčení je totiž uznání toho druhého za důstojnějšího, než jsem já, mlčení je uznání, že ten druhý mi má co říci, a že já o to stojím, aby mi to řekl.

Kazatel – Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé kvapně k vynášení slova před obličejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi, a ty na zemi; protož necht jsou slova tvá nemnohá. V tomhle textu je vysvětlení, proč máme umlknout před Bohem. PONĚVADŽ BŮH JEST NA NEBI, A TY NA ZEMI; protož necht jsou slova tvá nemnohá. Právě proto před Bohem musíme být velmi pokorní ve svém mluvení. KVŮLI VZDÁLENOSTI. Bůh je tam a ty tady. (Co je to za divnou radu?)

Musí nám dojít, jak jsme od Boha daleko, jak jsme před Bohem maličci, jak jsme bezmocní, jaké jsme úplně nic, a pak nám skutečně nezbyvá nic jiného, než zmlknout a mlčet. Před autoritami mám dodnes problém mluvit. Dnešní lidé neuznávají žádné autority natož nějakého Boha, a proto zmlknout před někým je velice těžké. Když se Aron dozvěděl, že byli zabití jeho dva synové a Mojžíš s ním pak o té situaci mluvil, končí ta pasáž Bible tím, že Aron mlčel. (I řekl Mojžíš Arovi: Toť jest, což mluvil Hospodin, řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu, a před obličejem všeho lidu oslaven budu I MLČEL ARON.)

Rabíni v komentářích k tomuto textu říkají, že v životě jsou situace, ke kterým se opravdu nedá nic říct. Často si na tohle místo vzpomenu, když se setkávám s lidmi, kteří prožili nějakou tragédií, a tehdy je nejlépe mlčet.

Mlčet? Vždyť jsi proto kaplanem, abys to těm lidem vysvětlil, proč jsou v krizi – říkají lidé. A čato vědí i jak jim pomoci. Stalo se jim to proto, že neposlouchali Pána Boha... Často si my, faráři, myslíme, že musíme ke všemu něco říci. Měli bychom se učit také i mlčet. A to neplatí jen pro kazatele. I řadoví členové si často myslí, že všemu nejlépe rozumí a tak to musí lidem důkladně vysvětlit. Ale přízněme si konečně, že často nevíme vůbec nic. Že můžeme tak akorát s pokorou říci – Bože, já tomu nerozumím, ale ty víš, co děláš. A tohle je někdy velké umění. Zapřít se a zmlknout.

A je velkým pozhánáním, když v těchto situacích dokážeme naslouchat. Lidé, kteří nějakou tu svoji tragédii prožívají, dokážou daleko více ocenit, když je vyslechneme, než když se můžeme potřhat v aktivitě rozdávání moudrých rad. ZTICHNI říká bible. (Drž ústa)

3. Od něho jest očekávání mé (to je druhá část našeho dnešního textu). Co to znamená?

NYNÍ OČEKÁVÁM, ŽE MI HOSPODIN CHCE NĚCO ŘÍCI. Zmlknu, když očekávám, že něco uslyším. Bible nás vyzývá - zastav se a poslouchej. V originále je tam dokonce výzva k jakési strnulosti. Ani se nehni, protože já Hospodin chci k tobě promluvit.. (Špatně se mi mluví s někým, kdo se pořád vrtí.) A Hospodinův hlas je někdy i velice tichý. Hospodin totiž nerve, tak bychom ho mohli lehce přeslechnout. A ono se to také často děje, že ho přestáváme slyšet. Hopodin nám dává tiché pokyny. Někdy jim rozumíme, jindy nerozumíme. Někdy mluví slovy písma, ně-

prožít ticho

kdy tím, co nás v životě potká, někdy k nám může promluvit skrze někoho, někdy z kázání a někdy, když jsme opravdu hodně ztišeni, můžeme i vy-cítit, co po nás Pán Bůh chce.

3. Pokud chceme opravdu porozumět tomu textu, který dnes studujeme, musíme si tam všimnout ještě jednoho slovíčka v tom úvodním textu a to je slovo DUŠE.

Zmlkni před Bohem, duše má. Duše v biblickém pojetí není jen nějaká poloprůsvitná hmota, která z nás vyletí, když zemřeme. Když hledáme v bibli významy toho slova, tak přijdeme na jednu velmi zajímavou věc. To slovo duše je často použito pro lidskou touhu a lidskou snahu a lidské chtění. Člověk má i své duchovní a duševní potřeby.

V čem tedy máme také zmlknout, aby k nám mohl Bůh mluvit? ZMLKNOUT VE SVÝCH ŽÁDOSTECH A CHTĚNÍCH. Takové to naše neustále - Já chci a ty mi to Bože musíš dát. To pak nemáme šanci slyšet Boží hlas v našem životě.

Umění si odříci nějakou svoji, být i Bohulibou touhu, to je to ztišení, o kterém tady dnes mluvíme. To není jednorázová záležitost, to je náš celkový životní postoj směrem k Bohu.

Jan Pavel II. v jednom ze svých kázání řekl: Zmlknutí před Bohem není jen záležitostí modlitby, ale má to být životní program.

Naprosto souhlasím. Naším životním programem má být zmlknutí před

Hospodinem a naslouchání jeho hlasu.

Ten program spočívá v tom postoji, že já nejsem ten, který má to první a poslední slovo. Pupek světa, ředitel zeměkoule. To je přesně to, čemu v naší křesťanské mluvě říkáme POKORA.

Jeden mladý muž odešel do kláštera řeholního řádu, který se nazývá TRAPISTÉ. Tento řád se velmi soustřeďuje na mlčenlivost. Oni říkají to, o čem si tady dnes povídáme a to, že ticho vytváří prostor pro naslouchání Božího hlasu. Vstoupil tam a s ostatními mlčel. Vydržel to pět let. Po pěti letech si ho zavolal představený kláštera a řekl mu. Bratře, již pět let mlčíš, tak teď za odměnu můžeš říci dvě slova. Mladý muž řekl: „TVRDÁ POSTEL.“ Představený mu slíbil, že s tím něco udělá a bratr odešel do své cely a dále mlčel. Po dalších pěti letech mu bylo dovoleno říci další dvě slova. Řekl: „ŠPATNÉ JÍDLO“ - a zase mlčel. Po dalších pěti letech mu bylo jako veteránovi dovoleno říci čtyři slova. Řekl: „CHCI ODSUD ODEJÍT PRYČ.“ Představený souhlasil. Řekl: „Klidně běž. Stejně jsem za posledních patnáct let od tebe neslyšel nic jiného, než jen samé stížnosti.“

Povídám vám ten úsměvný příběh proto, abychom mohli pochopit, že v posledku vůbec nejde o počet slov, který v životě řekneme, ale o celkový životní postoj, který zastáváme. Jde o pokoru a vzdání se svého chtění, svých představ, svého JÁ, a následněmu naslouchání Hospodinovu hlasu. (Kázání br. Jonczyho v našem sboru).

Ze života sboru

Posezení na farní zahradě jsou vždycky příjemná na duchu i na těle (oběťtavné sestry mají totiž pokaždé něco dobrého na zub).

V neděli 2. září naše mládež kula pickle, jinými slovy zahájila přípravy na vánoční hru. „Rejžou“ zase bude Vítek Vondráček, a tak už se těšíme.

A protože se blíží zima, stěhujeme se do presbyterny. Při společných setkáváních nechybí ani nejstarší člen sboru Jaroslav Jancyk s manželkou Lydií.

V neděli 8. září patřily bohoslužby především dětem, kterým začal nový školní rok. Všem přejeme hodně úspěchů. Foto: redakce

Nerozlučná dvojice Bára a Charlie opět bodovaly na voříškiádě. Blahopřejeme! Foto: Rodina Jancykova

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

Za rok zase nashledanou

Pravidelná shromáždění

• neděle	9.30 hodin	bohoslužba
	10.00 hodin	nedělní škola pro děti
<i>po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje</i>		
• úterý	16.00 hodin	o. s. Amálka
• středa	16.00 hodin	biblická hodina
• čtvrtek	odpoledne	setkání maminek s dětmi
• každý 2. pátek v měsíci		setkání mužů
• sobota	18.00 hodin	setkání mládeže

Až z daleké Floridy se na svůj mateřský sbor přijeli v létě podívat Jilovští – otec Honza a děti Kamila a Lukáš. Dokonce s námi absolvovali společnou dovolenou ve Velké Lhotě. Za návštěvu děkujeme a těšíme se zase někdy na shledání a moc rádi bychom i s maminkou Kristýnou. Foto: redakce

Máte-li možnost,
sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:
www.teplice.evangnet.cz

Delegace ze sboru na Dnu Diakonie v Muldě

V neděli 1. září po dopolední bohoslužbě odjela delegace z našeho sboru do SRN. U přátel v Muldě se na pozvání br. f. Daniela Wüsta zúčastnila Dne Diakonie.

Foto: Jaroslav Nezbeda

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Toto číslo vyšlo za laskavé podpory akciové společnosti Severočeský METROPOL, grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu metropoll@seznam.cz nebo předejte s. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí n. L.

